

ראיון מעיתון "במחנה", אוקטובר 1967

ניר ניצן:

"היה אז בוקר היום השני למלחמה בירושלים, האופק החויר במזרח, היינו בעיצומו של הקרב על גבעת התחמושת, היינו שם מזה שלוש שעות, התנהל קרב קשה, קטלני. הירדנים נלחמו בעקשנות. זה היה יעד מבוצר בצורה בלתי רגילה.

בשלב מסוים של הלחימה נשארו לידי ארבעה חיילים בלבד. עלינו לשם בכוח של שתי פלוגות. לא ידעתי היכן האחרים, הקשר עם דודיק המ"פ ניתק לחלוטין עוד בתחילת הקרב. באותו רגע חשבתי שכולם נהרגו. עצרתי לרגע. היתה אש קטלנית, החלטתי לאסוף את האנשים שהיו פזורים בשטח. צעקתי: "כולם אליי"! אחרי כמה דקות התאספו לידי בתעלה עוד חמישה, ביניהם איתן נאוה עם המקלעון שלו. ראיתי אותו עוד קודם לכן. הוא השתתף בהסתערות, שארגן סג"מ יואב צורי על אחד הקטעים הקשים ביותר של היעד. הוא היה בין ששת האנשים שהלכו עם יואב. יואב נהרג לאחר שהצליח להגיע אל קצה היעד שלו. מרבית אנשיו נפגעו. איתן נותר עם המקלעון. אספתי אותו.

הינו תשעה אנשים. שלושה עוזיסטים. נעצרנו בתעלה להתארגנות קצרה. באותו רגע נזרק רימון מבחוץ. הוא התפוצץ ובנס לא נפגענו היינו בתוך התעלה ההיקפית. חששתי שהירדנים יזרקו רמונים מבחוץ. דבר כזה היה מרסק את כולנו לגזרים. את "הפטנטים" האלה ידעתי מתוך הנסיון של פעולות הגמול, עוד בטרם סיני.

הינו צריכים להכשיל אותם, משהו היה צריך לרוץ מלמעלה ולהשגיח. שלחתי את איתן. "אתה בחיפוי מלמעלה" צעקתי לו, "אתה מחסל כל מי שאתה רואה מחוץ לתעלה".

ידעתי ששלחתי אותו למשימה קשה ביותר. באותו רגע לא היה לי זמן לשאול מי מתנדב. איתן לא היסס אף לרגע, עלה למעלה והתחיל להפעיל את המקלעון. התחלנו להתקדם במהירות. הוא מלמעלה ואנחנו בתוך התעלה העמוקה. היתה זו משימת התאבדות. השטח שמחוץ לתעלה היה נתון לשליטתם הקטלנית של המקלעים הירדניים. הם רססו את האויר ללא הפוגה, אבל איתן רץ קדימה כמה מטורף. חשבתי שמימיני פועל מקלע כבד. כמות האש שהוא ייצר היתה ממש שגעונית וקצב החלפת המחסנית שלו היה מהיר ביותר.

באותו רגע ממש נזכרתי שעוד בזמן הכוננות הוא לא נתן לי מנוח עד שאשיג לו כלי ניקוי למקלעון. "ניר" אמר אז, "המקלעון לא יעבוד". לבסוף שהשגתי לו כלים, שאלתי: "איתן, יעבוד?" הוא הרים את האגודל ואמר: "ועוד איך!". אני זוכר שכולם הלכו לשק"ם והוא נשאר לנקות את המקלעון, אחר כך הוא לקח אתו כמות עצומה של תחמושת.

איתן המשיך לרוץ. לפעמים היה עובר אותי והייתי צריך צריך לצעוק לו שישאר בקו שלי.

התעלות היו מפותלות והוא ירה מהמותן צרורות ארוכים ומדויקים. הוא כיוון האש החוצה וגם לתוך הבונקרים, כך שכאשר הייתי מגיע אל פתח של בונקר ראיתי לגיונרים הרוגים וברגע הראשון לא הבנתי מי עשה את זה. ככה עברנו איזה שלושים מטר. איתן היה מחפה מלמעלה ואנחנו טהרנו את הבונקרים בפנים.

ואז פתאום הפסקתי לשמוע את המקלעון שלו.

צעקתי: "איתן, להמשיך!" " ואז אמר לי אחד הבחורים שאיתן נפגע. משכנו אותו פנימה. הוא קיבל כדור בראש ומת מיד.

אחר כך כשכבשנו כבר את הגבעת התחמושת הסתבר שעלינו על המערך הצפוני מערבי של היעד, שבו התרכזו מרבית הליגיונרים. בבונקרים מצאנו לאחר מכן 27 גויות. רבות אחרות התגלגלו על הגדרות בחוץ, אלה היו האנשים שחוסלו על ידי איתן, הסתבר שהוא מנע קטל רציני."

דוד שלום:

"היה צורך לצאת מהבונקר שלנו ולנסות להכנס לתעלה של הבונקר שלהם, כך לחסל את הכוח שירה עלינו.

אנחנו היינו בבונקר גבוה, הירדנים היו בבונקר נמוך. לא ראינו איפה הבונקר שלהם, הם היו מוסווים היטב. הבונקר שלהם היה משוריין בשכבה עבה של בטון. כך שלא היה איפה הם בדיוק, אבל הם פיקחו על כל תנועה שלנו וירו בכל מי שהוציא את האף.

נתתי צרור וקפצתי מהבונקר שלנו לתעלה שלהם נכנסתי לבונקר של הבזוקאי שלהם, שהיה הרוג. אחרי כמה זמן הצטרפו אלי עוד שני חבריה. הירדנים התחילו לירות עלנו ולהתקדם בתעלה לכיוון שלנו. אחד מהחבריה קפץ והשליך רימון מעל הבונקר שלהם ושחזר, הסתערנו שלושתנו, אני במאסף, מחפה עליהם. התקדמנו קצת בתעלה, אבל בלי רימונים נוספים כי נגמרו לנו הרימונים שבלעדיהם לא יכולנו לטהר את התעלה. החלטנו בינינו שאני אשאר באבטחה והם ילכו להשיג תחמושת. אחרי כמה זמן ראיתי שהחבריה לא מגיעים, והבינותי שהם כבר לא יגיעו לעולם.

התקדמתי קצת לכיוון הבונקר שלהם לראות מה קורה שם. אחד מהחבריה שלנו הזהיר אותי בצעקות, מהבונקר שלנו ממול, שלא כל הירדנים נהרגו מהרימון שהשלכנו קודם. למעשה, הייתי מוקף משני צדדים. דיברתי עם הבחור שלנו בצעקות והחלטנו לנסות לפוצץ את הבונקר בבזוקה. הבזוקה עשתה כמה שריטות לבונקר. אחרי זה החלטנו לפוצץ אותו בחומר נפץ, והבחור הלך להביא חומר נפץ.

חיכיתי, אחר כך הוא חזר והתחיל לזרוק לי חבילות חבילות של חומר נפץ. אני הייתי לוקח את החבילות אחת אחת, ומניח בפתח הבונקר שלהם. להם היתה שיטה: קודם זרקו רימון אחר כך הרביצו צרור אחר כך נחו, אז בין צרור לרימון הייתי ניגש ושם את חומר הנפץ. הפעלתי את חומר הנפץ והתרחקתי כמה שיכולתי. היו לי ארבעה מטר לתמרון, כי גם מאחורי היו לגיונרים. אני לא יודע למה קיבלתי צל"ש. בסך הכל רציתי להגיע הביתה בשלום."